

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι Αθήναι.

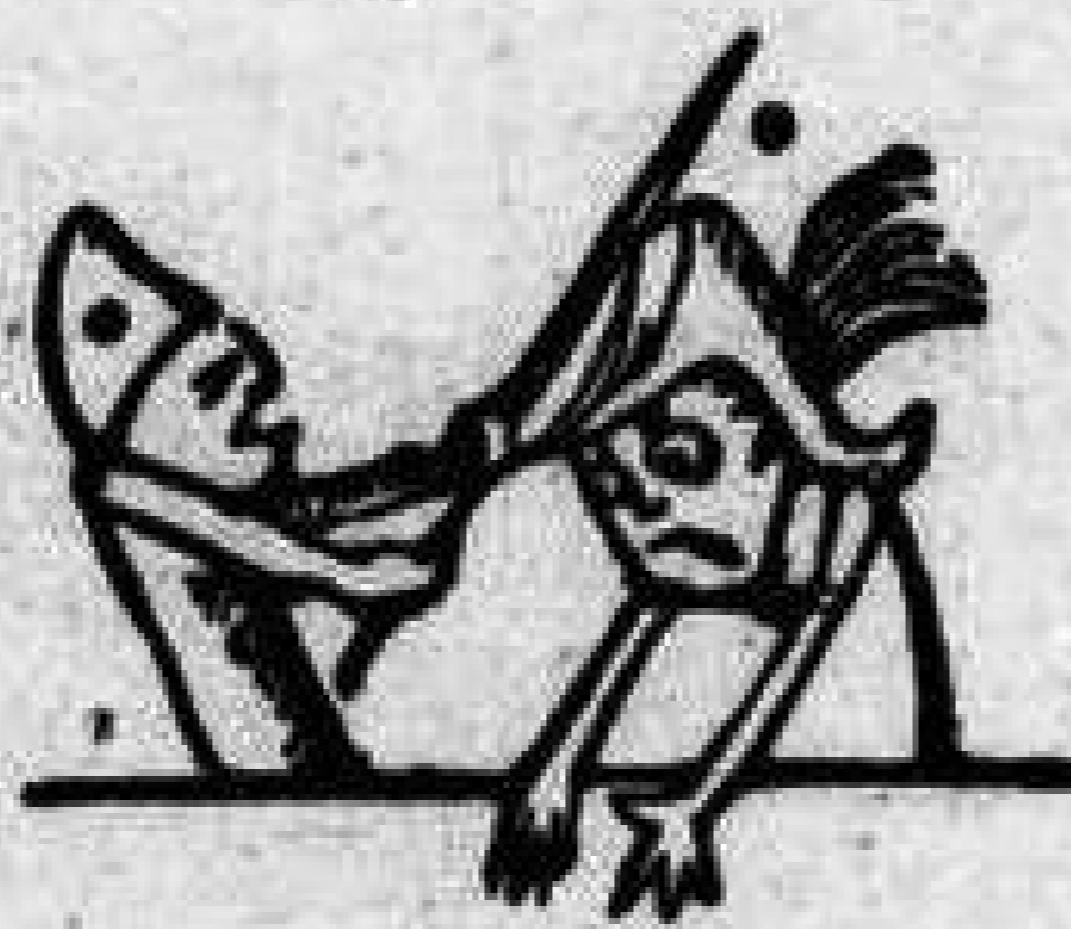
Χίλια οκτακόσα ογδοήντια έξη,
εις αυτό τὸ χρόνο κἀτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
κι' όταν έχω ἔξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι . —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾶς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια—ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ—ἀποστέλλονται σ' ἑ μ ἑ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει—εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαεννέυ του Ἀπριλίου
καὶ μέγας σάλος του βασιλείου.

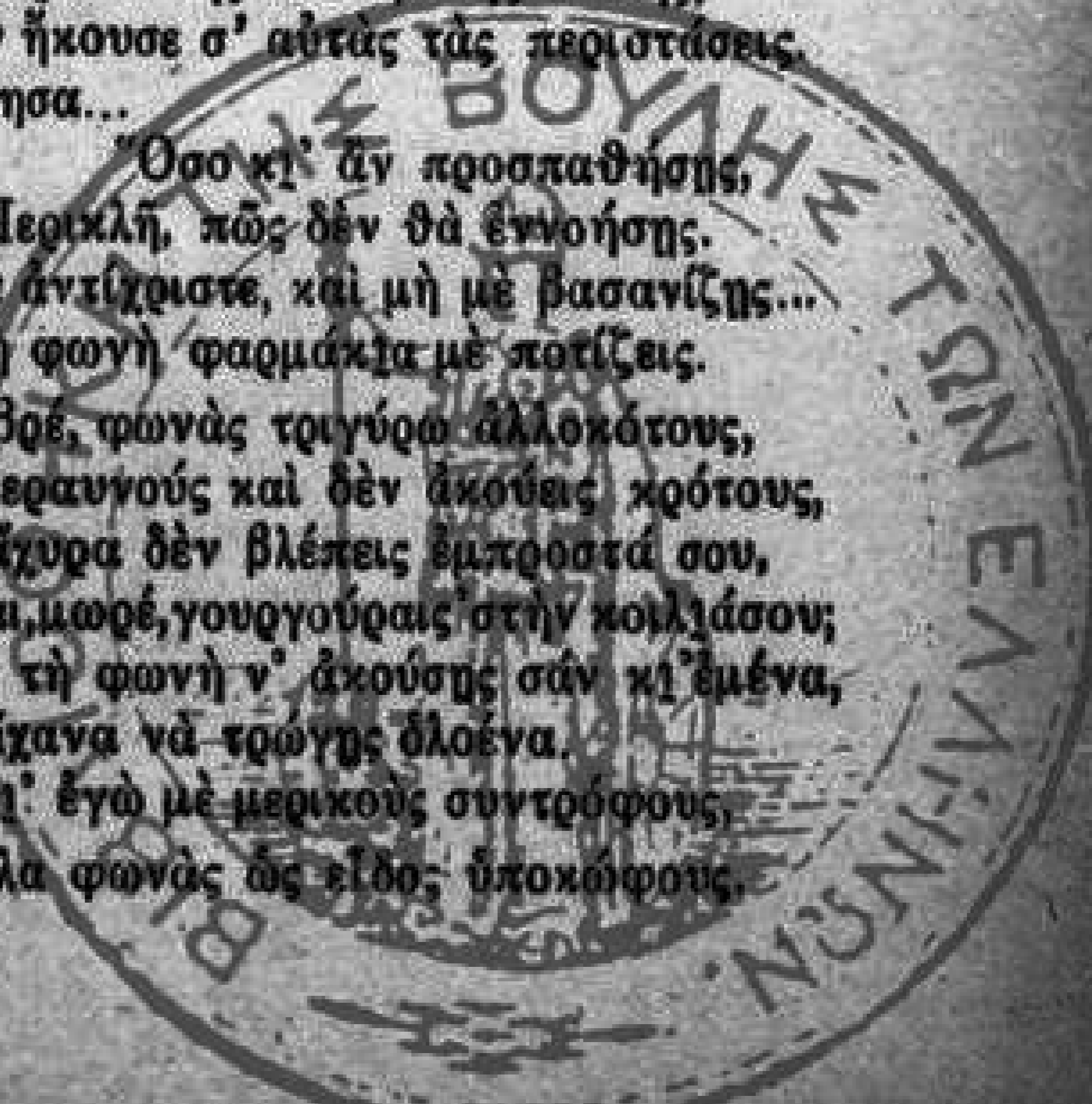
Ποῦντος ἑκατὸν δεκάξη,
κι' ἡ Εὐρώπη ἄς λουφάξη.

Φασουλῆς καὶ Περικλῆτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

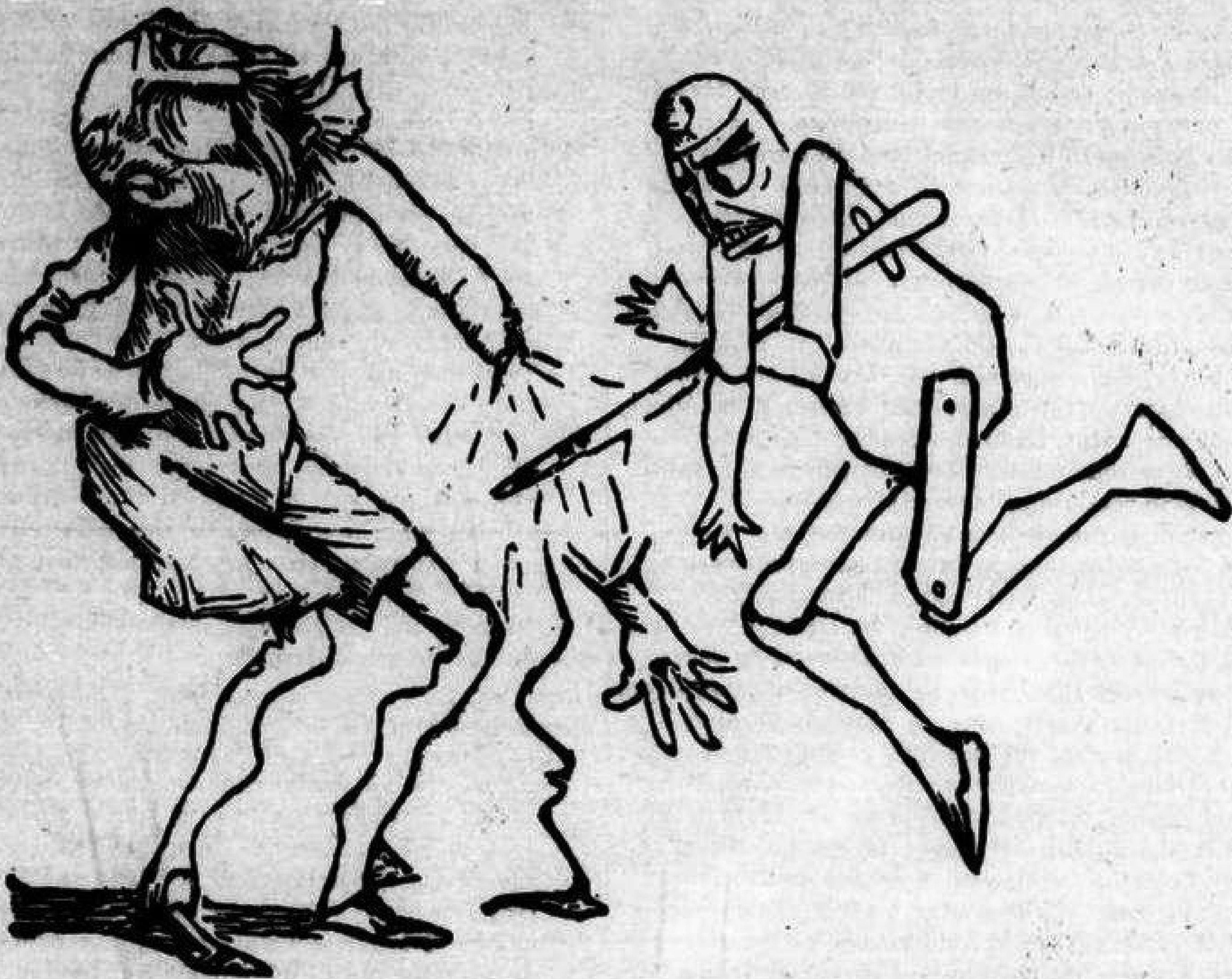
Φ.—Λοιπὸν ἀμέσως, Περικλῆ, ταῦτιά σου νὰ τεντώσῃς,
καὶ ἀκουε καὶ ἀκουε καὶ βάστα σημαίωσις,
γιατὶ θὰ μάθῃς πράγματα ποῦ εἶναι γιὰ νὰ φοίξῃς,
ἀλλ' ὅμως, σὲ παρακαλῶ, ἀπάθειαν νὰ δείξῃς.
Λοιπὸν ταῦτιά σου τέντωσε, κι' ἐγὼ θὰ προσπαθῆσω
μὲ ἀρκετὴν σαφήνειαν νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω,
εὐχομαι δὲ εἰς τὸν θεόν, τὸν ὄντως ἀναστάντα,
νὰ μοὶ ἐπέλθῃ βοηθὸς εἰς ταῦτα τὰ συμβάντα,
καὶ νὰ μὴ χάσω, Περικλῆ, τοῦ λόγου μου τὸ νῆμα...
Π.—Εἰς τὴν οὐσίαν ἀπαιτῶ νὰ ἔμβῃς παραχρῆμα.
Φ.—Πόθεν ν' ἀρχίσω, Περικλῆ, καὶ ποῦ νὰ τελειώσω;
κατὰ σειρὰν τὰ πράγματα πῶς νὰ σοῦ καταστρώσω;
Π.—Παραίτησε τὸν πρόλογον, κι' ἔμπρὸς ἴστα περαιτέρω.
Φ.—Δὲν ἀκουσες καμμιὰ φωνή;
Π.— Καμμιὰ φωνὴ δὲν ξέρω.
Φ.—Λοιπὸν ἐκείνην τὴν φωνὴν δὲν ἤκουσες ὡς τώρα;
Π.—Βρὲ ποιά φωνή;
Φ.— Ἐκείνην, βρὲ...
Π.— Θὰ φᾶς καμμιὰ σπαλιόρα.

Φ.— Ἐκείνην, βρὲ, ποῦ ἤκουσε κι' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης.
Π.—Μωρὲ μ' αὐτὰ τὰ λόγια σου θὰ μὲ ἀποτρελλάνῃς.
Φ.—Περίεργον!... πῶς ἔτυχε καὶ σὺ νὰ μὴν ἀκούσῃς,
ἀφοῦ δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
καὶ εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης,
ὅπου νὰ μὴν τὴν ἤκουσε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Π.— Ἀκόμη δὲν ἐννόησα...
Φ.— Ὅσο κι' ἂν προσπαθῆσῃς,
σὲ βεβαιῶ, βρὲ Περικλῆ, πῶς δὲν θὰ ἐννοήσῃς.
Π.—Μὰ ἴπες μου, βρὲ ἀντίχριστε, καὶ μὴ μὲ βασανίζῃς...
μὲ τούτη πάλι τὴ φωνὴ φαρμάκια μὲ πατίζεις.
Φ.—Καὶ δὲν ἀκούεις, βρὲ, φωνὰς τριγύρω ἀλλοδατῶν,
καὶ δὲν ἀκούεις κεραινοῦς καὶ δὲν ἀκούεις κρότους,
καὶ λάχανα καὶ ἄχουρα δὲν βλέπεις ἐμπροστὰ σου,
καὶ δὲν αἰσθάνεσαι, μωρὲ, γουργούραις στὴν κοιλιᾶσου;
Ἄν θέλῃς τούτη τὴ φωνὴ ν' ἀκούσῃς σὺν κι' ἐμένα,
ψομί ξερό καὶ λάχανα νὰ τρώγῃς ὀλοένα.
Λάχανα ἔφαγα κι' ἐγὼ μὲ μερικὸν συντροφῶν,
κι' ἀμέσως ἔβγαλα φωνὰς ὡς εἶδος ὑποκόφους.

- Και ἤδη, φίλε Περικλῆ, τὴν πρῶμναν θ' ἀνακρούσω.
- Π.—Κι' ἐγὼ ἐκείνην τὴν φωνὴν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω.
- Φ.—'Ἦτο λοιπὸν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα πρῶτ' ἡμέρα, βαρυνεμένης ἐφαίνετο ἡ πέριξ ἀτμοσφαῖρα, κι' ἐψάλλαν τὴν Ἀνάστασι σὲ δεκαπέντε γλώσσαις κι' ὄλο βρακάδες ἐβλεπεσ καὶ παραμάνναις τόσαις, καὶ χάριν γούστου, Περικλῆ, γιὰ τὴν ἀγία σχόλη καὶ κάποιος ἐσκοτώνετο ἀπὸ κουμπούρας βόλι, καὶ ἤκουες φιλήματα καὶ μπάμ καὶ μπουμ καὶ κτύπους, κι' ἐχόρευαν εἰς τοῦ Τσιγγροῦ καὶ στοὺς Ἀμπελοκή-δρόταν ἓνα δίκροτο ἢ τρίκροτο βαπόρι [πους, βλέπω νὰ βάζῃ, Περικλῆ, 'στὸν Φαληρέα πλώρη, κατόπιν βλέπω δεύτερον, κατόπιν νά! καὶ τρίτο, καὶ τότε πιά ἐφώναξα «τοῦ Δεληγιάννη Ζήτω». Κατόπιν νά! καὶ τέταρτον, κατόπιν βλέπω κι' ἄλλο, κι' ἀρχίζω πάλι θούρια καθ' ἑαυτὸν νὰ ψάλω, καὶ τρέχω εἰς τοῦ Θεωροῦ μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον, ἀλλὰ ἐκεῖνος γελαστός μ' ἐθώπευσε 'στὸν ὄμον καὶ μούπε ὅτι ἄκουσε μίαν φωνὴν μεγάλην, ὅπου δὲν τοῦ ἐμπόδιζε τὴν Τουρκμάχον πάλην, διότι ἂν τοῦ ἔλεγε τὸν πόλεμον ν' ἀφήσῃ ἐπὶ τῷ λόγῳ πῶς πεινῶν ὁ Ἕλλην θὰ ψοφήσῃ, θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν ὁ Δεληγιάννης πῶς οὐκ ἐπ' ἄρτω ζήσεται ὁ Ἕλλην καὶ λαχάνοις, ἀλλὰ 'μποροῦμε κι' ἄχυρα νὰ τρώμε καὶ γρασιδία καὶ πάντοτε μὲ τάρματα νὰ στέκουμε 'στὰ ἴδια. Νά, δὲν τοῦ εἶπε ἡ φωνὴ τὰ νῶτα του νὰ στρέψῃ, καὶ γὰρ τὸ ἔθνος πέπρωται νὰ καταμουφλουζέψῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ προήρχετο μακρὰν ἐκ τῆς Γαλλίας, τῆς κατὰ Ἐξαρχόπουλον λαμπρᾶς Ἀειθαλίας. Μὲ ἄλλους λόγους, Περικλῆ, χαλάλι τόσοι κόποι... τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν μᾶς ἔδωσ' ἡ Εὐρώπη.
- Π.—Βρὲ τί μου λές;
- Φ.— Παρὸλ νιονέρ, ἀλλ' ὅμως δὲν τοῦ φθάνει ἡ Βερολίνοιος γραμμὴ τοῦ λαύρου Δεληγιάννη, μὰ θέλει κι' ἄλλα σύνορα καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐφθασαν οἱ στόλοι μὲ μανίαν νὰ κάμουν τὴν πατρίδα μας μακρὰν κοιλάδα θρήνου, ἂν δὲν δεχθῶμεν τὴν γραμμὴν αὐτὴν τοῦ Βερολίνου. Ἀκούσας ταῦτα, Περικλῆ, καὶ φοβηθεῖς σπουδαίως μήπως μᾶς γίνῃ ἔξαφνα βομβαρδισμὸς ραγδαῖος, προσπίπτω εἰς τὰ γόνατα τοῦ Δεληγιάννη κλαίων καὶ τοῦ φωνάζω «Πάρε την, ὦ Τουρκομάχε λέων, λυπήσου, τζάνουμ, καὶ ἡμᾶς καὶ τὴν πατρίδα ὄλην, μὴ θέλῃς τέφραν νὰ ἰδῆς τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν, πάρε αὐτὰ προσωρινῶς νὰ σβύσῃ τὸ γιὰ γκίβι, κι' Ἀλλὰχ κερήμ... ἀργότερα ποῖός ξέρει τί θὰ γίνῃ.» Αὐτὰ τοῦ εἶπα, Περικλῆ, μὲ πάθος καὶ ὀδύνην, καὶ τέλος ὑπεχώρησε εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην. Καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς μετὰ τῶν φίλων χαίρων ἐγύρευε μὲ τὸ κερί τὸ ἐθνικὸν συμφέρον, θερμὰ συγχαρητήρια ἐδέχετο παρ' ὄλων καὶ ἴδαμεν 'στὸ Σούνιον ἀπαίροντα τὸν Στόλον, κι' ἐγὼ ἐπῆγα τὰ βιολιά 'στοῦ Θεωροῦ νὰ φέρω κι' ἀπ' τὴν πολλὴ μου τὴ χαρὰ τί ἔκανα δὲν ξέρω, κι' ἀπὸ σαμπάνια ἐγίνα μαζί μὲ ἄλλους σκνίπα, κι' ἀπάνω 'στὸ μεθύσι μου «Ἄνδρες Ἀρχάδες, εἶπα, τὰ ὄρη τῆς πατρίδος μας ἐν ἐποχαῖς ἀνδρείας ἐστία ἦσαν πάντοτε εἰς τὰς ἐλευθερίας, κι' ἀνέδειξαν περιφανεῖς ἀρματολούς καὶ κλέφταις καὶ μοναχὴ κληρονομιά μᾶς ἀφῆσαν τοὺς ψεύταις.» Εἶπον αὐτὰ καὶ ἤκουα φωνὰς μετὰ παιάνων

- καὶ μάτσα ἐτρώγα πολλὰ ἀχύρων καὶ λαχάνων, κι' ὁ Κοντογούρης, Περικλῆ, μοῦ ἔλεγε μὲ γέλοια πῶς μὲς ἀπὸ τὰ Γιάννενα θὰ μοῦ προσφέρει χέλια, κι' ὁ Μολαίτης κατὰ νοῦν τὴν νέαν γῆν μοιράσας εὐθύς ἐτηλεγράφησε 'στὰς Ἐπαρχίας πάσας πῶς τώρα ἐτελείωσε τὸ ἓνα κι' ἄλλο ψέμμα, καὶ ὄλα τὰ ἐπήραμε χωρὶς νὰ ρεῦσῃ αἷμα.
- Π.—'ὦ! φίλησέ με, Φασουλῆ, κι' ἐγὼ νὰ σὲ φιλήσω, καὶ μετὰ σοῦ τὸ μέλλον μας νὰ ὄνειροπολήσω. Χιλίους βλέπω ἀετοὺς κατὰ τὸν Μαραθῶνα, μὰ βλέπω καὶ τὸν Περικλῆν μὲ τὸν χουσοῦν Αἰῶνα, τὸν τράγον τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ Σταυροῦ τὴ ρά-καὶ μὲ ψωμί καὶ λάχανα γεμίζω τὸ στομάχι. [χη, Νά! βλέπω καὶ τῆς Ἰριδος τὸ τόξον ἀπ' ἐπάνω μὲ ὄλα του τὰ χρώματα...
- Φ.— Δὲν σὲ καταλαμβάνω.
- Π.— Παραφρονῶ ἐκ τῆς χαρᾶς... αἴντε μωρὲ τὰ δρόφι... τὰ πῆραμε, βρὲ Φασουλῆ... λοιπὸν ζωὴ καὶ κέφι. Ἄ! ἡ φωνή!.. ἄ! τῆς φωνῆς!.. ἄ! τὴν φωνὴν ἐκείνην!.. ὦ! αἱ φωναί!.. φεῦ! τῶν φωνῶν!.. ὦ! τὴν χρυσοῦν εἰρήνην.. Σιφιλ μπαλέρ!.. τὰ λὰ χανὰ... τὸ ἐθνικὸν συμφέρον... [φ έ ρ ο ν..
- φιφιλ μαλέρ!.. ὁ τρόπαια ἡμῶν τῶν νεωτέρων!..
- Φ.— Βρὲ ἀφῆσέ με, Περικλῆ, νὰ ἐξακολουθήσω... τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν μᾶς τὴν ἐπῆραν 'πίσω.
- Π.— Τί λές, μωρὲ Αὐστριακέ;
- Φ.— Ἄ! ἡ φωνὴ ἐκείνη!... οὐτ' ἡ Γαλλία τὴν γραμμὴν ἀκόμη δὲν μᾶς δίνει. Μετάνοιωσε, βρὲ Περικλῆ, ἡ φίλη Ἑσπερία, καὶ ἀφῆσε τὸν Θεωροῦ μὲς 'στοῦ λουτροῦ τὰ κρύα. Κι' οἱ πρέσβεις τελεσίγραφον λακωνικὸν τοῦ στέλλουν καὶ τάχιστον ἀφοπλισμὸν σ' ἐκείνον παραγγέλλουν, κι' ἐκεῖνος γράφει 'στὰς Αἰθλὰς μὲ ὄλην του τὴν μῆνιν πῶς ἂν καὶ ὑπεχώρησε εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην, μὰ προτιμᾷ καλλίτερα νὰ τοῦ κοπῆ τὸ χέρι, παρὰ τὸ ἄν τε στα τ ο υ ς κ β ὀ νὰ μᾶς ἐπαναφέρει. Καταλαβαίνεις τίποτα;
- Π.— Μωρὲ θὰ μὲ τρελλάνης.
- Φ.— Σαστίζεις μὲ τὸν Θεωροῦ καὶ χαρτοσιὰ δὲν πιάνεις. Ἐνῶ θαρρεῖς πῶς τὸν κρατεῖς σου ξεγλιστρᾷ σὰν χέλι, συγχρόνως δὲ κι' ὑποχωρεῖ κι' ἀφοπλισμὸν δὲν θέλει.
- Π.— Ὁ νοῦς μου ἐσταμάτησε...
- Φ.— Καθὼς καὶ ὁ 'δικός μου... κι' αὐτὰ τὰ ἡμισφαίρια ἐσείσθησαν τοῦ κόσμου. Τὰ ἔχασαν, βρὲ Περικλῆ, μ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη κι' οἱ Φράγκοι καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἀμερικάνοι, κι' ἂν τέλος δὲν παραιτηθῆ καὶ ἂν δὲν ὑποκύψῃ, δὲν θ' ἀπομείνῃ ἄνθρωπος, ὅπου νὰ μὴν τοῦ στρίψῃ.
- Π.— Καὶ τέλος πάντων, Φασουλῆ;
- Φ.— Ἐπικρατεῖ μεγάλος εἰς τὸν κυρίαρχον λαὸν ἀναβρασμὸς καὶ σάλος, κι' ἐνῶ ραγδαίως ἐβρεχε, ὁ Δούνης δίχως πῖλον ὠμίλησε 'στὸ Σ ύ ν τ α γ μ α κατὰ τῶν ἀλλοφύλων, κι' ἐπρότεινε 'στὸ Φάληρον ἐν σώματι νὰ πᾶμε, κι' ἀφοῦ ψωμίκαὶ λάχανα ἐμπρὸς 'στοὺς στόλους φᾶμε, νὰ τοὺς εἰποῦμε γρήγορα νὰ πᾶν κατὰ διαβόλου κι' ἐμεῖς δὲν ὑποκύπτομεν εἰς ἀπαλὰς καθόλου. Λοιπὸν μαζί μου ἔκαμε ὁ Κωνσταντῆς παρῆα κι' ἐπῆγαμε μονάχοι μας κρυφὰ 'στὸν Φαληρέα, καταπιπτούσης δὲ βροχῆς ἀπὸ πυκνὰς νεφέλας, ἀνέβημεν 'στὸ ὕψωμα ἐκεῖνο τῆς Κ α σ τ έ λ λ α ς, καὶ ἀπ' ἐκεῖνον, Περικλῆ, τὸν ἀπορροῦγα βράχον ὡς ἀληθεῖς ἀπόγονοι τῶν Μαραθωνομάχων.

Ὁ θυμωμένος ὁ Φασουλῆς
κι' ὁ Δεληγιάννης ὁ σεβνταλῆς.

Φ.—Λοιπὸν τῶντι, Πρόεδρε, τὸ χεῖλος σας προφέρει
πῶς προτιμᾶτε κάλλιον νὰ σᾶς κοπῆ τὸ χέρι,
παρὰ νὰ υπογράψετε μὲ βίαν τὴν εἰρήνην;

Δ.—Πιστεύσατε, παρακαλῶ, εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην.

Φ.—Δὲν υπογράφετε λοιπὸν;

Δ.— Τὸ λέγω δίχως φόβο.

Φ.—Ὅρασε λοιπὸν...τὸ χέρι σας μὲ τὸν μπαλιτᾶ σᾶς κόβω,
κι' ἀν' πῆτε κι' ἄλλα ψέμματα, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
αὐθήμερόν, ποῦρ μὰ πιτρί, σᾶς κόβω καὶ τὸ ἄλλο.

Δ.—Ἕλληνας, φίλε μου, ἐσμέν...

Φ.— Μὴ μᾶς θαρροῦτε βῶδια,
ἄλλοιῶς σᾶς κόβω ριζηδὸν καὶ τὰ κομπᾶ σας πόδια,
καὶ τότε πλέον ἀχαιρα κι' ἀπόδαρον συνάμα
μ' ἐκεῖνο τὸ πολύταμον τοῦ Φρασσινέ σας γράμμα
σ' ἓνα κλουβὶ σᾶς κλείνομεν μετὰ χρυσῶν κλαισίων
καὶ 'στὸ Φυσιολογικὸν σᾶς στέλλομεν Μουσεῖον.

ἐκεραυνοβολήσαμεν τοὺς ἀχαρίστους ξένους,
διότι δὲν εἰσήκουσαν τὰ δίκαια τοῦ γένους,
καὶ στίχους ἀπηγγείλαμεν δορυεῖς τοῦ Κορδορούμπα,
ἀλλ' ἔξαφνα μᾶς ἔδιωξαν μὲ μιὰ μεγάλη τροῦμπα.
Καὶ καταβάντες ἀπ' ἐκεῖ μ' ὀργώσαν φαντασίαν,
ἐκάμαμεν εἰς τὰ λουτροῦ μικρὰν ψυχρολουσίαν
ἐπανελθὼν δὲ οἴκαδε μετὰ μεγάλης λύσεως
κι' ἀκούσας ὅτι ἐνοπλοὶ θὰ γίνουσι συναθροίσεις
καὶ ὁ Δεσμὸς ὁ Ἐθνικὸς θὰ κάμη νταραβέρι,
εὐθύς ἀπλίσθη, Περικλῆ, μὲ ξύλινον μαχαῖρι,
μ' ἐκεῖνο τοῦ ἐσκότωσα πρὸ ἡμερῶν τὸν Δούνη,
καὶ δλο φλόγαις ἐβγίξε τὸ κάθε μου ρουθούνη'

συγχρόνως δὲ παραλαβὼν κι' ἑπτὰ δικτῶ τρομπόνια,
καὶ κρύψας εἰς τῆς τσέπαις μου καὶ δεθὸ μικρὰ κανόνια,
ἐβγήκ' ἀπὸ τὸ σπήτι μου μὲ βῆμα ἐσπευμένον,
καὶ βλέπω κάθε μαγαζὶ ἐρημητικῶς κλεισμένον
καὶ περιπόλους τρέχοντας μετὰ μεγάλης βίας
καὶ πεζικὸν καὶ ἱππικὸν εἰς ὅλας τὰς Πρεσβεΐας,
ὅπου θαρροῦσαι, Περικλῆ, μὲ τὰς φρουρὰς ἐκείνας
πῶς ὄρα ὄρα ἐρχονται οἱ Τούρκοι 'στὰς Ἀθήνας,
'Ἐν τούτοις εἰς τὸ Σύνταγμα τροχάδην καταφθάνω
κι' ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν πολὺ ἀρχίζω νὰ τὰ χάνω,
κι' ἠκούετο ἀλλαλαγμὸς καὶ θόρυβος μέγας
κι' ὁ ἓνας ρήτωρ ἔπαυε καὶ ἀρχίζε ὁ ἄλλος,

και άνθρωπος δεν εμεινε οπου να μη μιλήση...
 αλλά ενω επρόκειτο το πλήθος να ψηφίση
 πως οποιος ψεύτης και δειλός τον πόλεμον δεν κάνη
 υπό τα εγχειρίδια οφείλει ν' αποθάνη,
 δεν ξέρω, φίλε Περικλή, τί διάβολο συνέβη,
 κι' ο κόσμος δλος μονονου' στα πόδια το μαζεύει,
 και πορτοφόλια χάνονται και μερικά καπέλα,
 και ο Ρουμπόρδ από 'ψηλά μās έβλεπε κι' έγέλα,
 προς τούτοις δε λασπόνονται και δηό σπανοί Έγ-
 [γλέζοι,

λασπόνεται και της Ροζούς το κόκκινο μαρτζι,
 αλλά κι' εγώ κατακυλω' στής λάσπαις σαν γουρουνη,
 μα πέφτει απ' την τσέπη μου κι' η μάχαιρα του Δούνη,
 και τότε πλέον, Περικλή, το πλήθος δλον φρίττει
 κι' ως συνομώτην υποπτον μ' επήγαν ως' στο σπήτι
 πενήντα καββαλάρηδες και μια ταξιαρχία,
 προς δε και μία πεδινη κανονιοστοιχία.

Π.—Κι' εις ποιον τώρα η πατρις εύρίσκεται σημειον;

Φ.—() κόσμος πλέον έγινε σωστόν Φρενοκομειον.

Δεν ξέρεις πια τί να σκεφθής, δεν ξέρεις τί να κάμης,
 απάντησιν προσμένομεν να στείλουν αι Δυνάμεις,
 δωρούν την Βερολίνοιον γραμμην' στον Δεληγιάννη,
 ο δε Σουλτάνος εις αυτό το ακουσμα τα χάνει
 και γράφει προς τον Φεριδούν να του ειπή τί τρέχει,
 ο δε Μουί μου φαίνεται πολυ κακά την έχει,
 και βεβαιοί τον Φεριδούν για να τον ήσυχάση
 πως προ πολλου ο Θωδωρής τα έχει παραχάση,
 κι' ακούεται ανάκρουσμα ειρηνικου παιωνος,
 κι' ευχαριστεί τον Φραισινε ο κύριος Σουλτάνος,
 διότι τον απήλλαξε του ειρηνοπολέμου
 κι' ήσυχασε τον Θωδωρην με λόγια του ανέμου,
 με δλους δε τους πρεσβευτάς ο Θωδωρής θυμόνει
 και μόνο με τον Φεριδούν γελᾷ και ζαχαρόνει,
 κι' αναταράζουν τα νερά της πάλαι Σαλαμίνας,
 και δλο πάει κι' ερχεται ο' Αγγλικός «Δελφίνος»
 κι' άλλα βαπόρια κουβαλα' στον Φαληρέα κάτω
 κι' από κατάρτια φαίνεται το πέλαγος γεμάτο,
 κι' ίσως, καυμένη Περικλή, να' δοῦμε κι' άλλους στό-

[λους

από τους δηόΜεσημβρινούς και τους Βορείους πόλους,
 και γίνη πλέον η στεριά κι' η θάλασσα ντιβάνι
 και συνταφῶμεν δλοι μας μετά του Δεληγιάννη.

Π.—Σταμάτα πια για το Θεό...

Φ.— Πλην μάθε συν τοις άλλοις
 πως εδωσε παραίτησιν και ο Μαυρομιχάλης,
 κι' ο Παππαμιχαλόπουλος θα δώση τη δική του,
 διότι θέλει και αυτός να σώση την τιμή του,
 άλλ' όμως και ο Μπούμπουλης τον μπούσουλα θάφηση,
 αν δεν του επιτρέψωμεν 'στους στόλους να όρμήση,
 κι' ο Κοντογούρης, Περικλή, μ' αϊμάσσουσαν καρδιαν
 'στους πέντε δρόμους ερημον θ' άφήση την Παιδείαν,
 και όταν πλέον μοναχός ο Σουμαδάκις μείνη,
 θα μās αφήση και αυτός εν τάξει και ειρήνη,
 και θα τον μνημονεύωμεν ως ένα των 'Αγίων,
 και ίσως ελθω πια κι' εγώ να κάμω 'Υπουργεϊον.

Π.—'Ω αδελφέ μου Φασουλῆ, τα χωρατά σου πάψε,
 και χύσε μαῦρα δάκρυα, και κλάψε, κλάψε, κλάψε.
 "Αχ! ήλιτζα να πῶ νερό'στίς κρουεραϊς βρουσούλαις,
 εις του 'Ολύμπου ν' ανεβῶ της κλέφτικαις ραχούλαις,
 και τρόπαια να στήσωμεν μοναδικῆς ανδρείας
 αντάξιοι της δόξης μας και τώσης Ιστορίας,
 και μέσ' από τα αίματα των νέων Μαραθώνων
 να εβγη ἔθνος πολιτών γενναίων και σωφρόνων,
 και ανδρες να το κυβερνοῦν και όχι Φασουλῆδες,

πλην πάλιν διεψεύσθησαν αι τόσαι μου ελπίδες,
 κι' οὔδε να κλαίω εμπορῶ, άλλ' οὔτε να γελάσω...

Φ.—Κι' εμένα, φίλε Περικλή, μου ερχεται να σκάσω.
 Και η' δική μου η καρδιά για πόλεμο εκτύπα,
 μα που θα καναντήσωμεν εγώ σου το προείπα'
 κι' εν παροιμιαϊς φανερά ελάλησα πολλάκις
 πως δεν εκέφθη πόλεμον ποτε ο Θωδωράκης,
 άλλ' όμως δεν μ' έπίστευσε κανένας πατριώτης
 και ωνομάσθη ανανδρος κι' Αυστριακός προδότης.
 Μα τώρα να, τα βλέπετε με πένθος 'στην καρδιαν
 κι' αισθάνεσθε ναυτίασιν και τώσην αηδιαν.
 Τι να σου πῶ, βρε Περικλή!.. θα φύγω πλέον έξω,
 διότι 'στο Ρωμαϊκο δεν εμπορῶ ν' ανθέξω.

'Ωπλισθη με υπομονήν πενήντα δηό γαιδάρων,
 και ήκουσα Φιλιππικους πολλους κατα Βουλγάρων,
 κι' εμούντζωνα τους ρήτορας και τας διαδηλώσεις
 κι' από 'ψηλά τους ελουζα με Καλλιγᾷ κενώσεις,
 και μ' όλα ταῦτα, Περικλή, διόρθωσιν δεν είδα,
 και με το α ν τ ε σ τ ᾶ τ ο υ ς κ β ο μου' εστριψε η

Π.—'Ω αηδία κι' εμετός ψυχῆς απηλπισμένης! [βίδα.

Φ.—Λοιπόν θα φύγω, Περικλή...

Π.—

Που διάβολο πηγαίνεις;

Φ.—'Στου Δεληγιάννη σκέπτομαι να πάω, αδελφέ μου,
 να δώσω κι' άλλο σχέδιον του μέλλοντος πολέμου
 και να του πῶ τον πόλεμον άμέσως να κηρύξη,
 και εις εμε το έγγραφον του Φραισινε να δείξη,
 όπου το έχει σφαλιστό σε θήκη διαμαντένια,
 σαν να κρατῆ, βρε Περικλή, τον Πάπ' από τα γένεια.
 Πηγαίνω δε και τον στρατόν θερμῶς να προσφωνήσω
 κι' ως ο Φιλήμων ε ὑ π ρ ε π ῶ ς να τον ακολουθήσω
 εις τα πεδία της τιμῆς με άλλα και μούλους
 και με τον Δήμαρχον μαζί και μ' δλους τους Συμ-

[βούλους.

Π.—'Ας παύση πλέον, Φασουλῆ, το φοβερόν σου στόμα.

Φ.—'Εν τούτοις δεν απέκαμε ο Μπούμπουλης ακόμα,
 μεγάλα δε κατά θυμόν και φρένα μερμηρίζει
 και δλοις της μασύναις μας σπουδαίως εξοπλίζει,
 κι' απ' την πολλή σκασίλα του και το πολυ σεκλέτι
 το έβαλε ο ερημος άμετι Μωαμέτη
 τους στόλους των Δυνάμεων να καταπυροπολήση...

Π.—'Ελύσσαξα, βρε Φασουλῆ, και φεύγω 'στο Παρίσι.

Φ.—Κι' εγώ πολλά συμπτώματα φρικώδους λύσσης βλέπω,
 μα σ' όποιο μέρος και αν πῶς ως φίλος σε προτρέπω
 πολλαῖς δουζίναις μανδυλιῶν της μούρης ν' αγοράσης
 και σου χρειάζονται πολυ σ' αυτιάς τας περιστάσεις,
 διότι με τον πόλεμον αυτόν του Δεληγιάννη
 οὔδε τραπεζομάντυλο ακόμη δεν σου φθάνει
 για να σκουπίξης της φτυσιαῖς, όπου θα τρῶς 'στη
 εκτός αν εισαι πάντοτε ξετσιπωτο γαιδοῦρι. [μούρη,

Π.—'Ω αηδία κι' εμετός ψυχῆς απηλπισμένης!

Φ.—Λοιπόν θα φύγω, Περικλή...

Π.—

Που διάβολο πηγαίνεις;

Φ.—Πηγαίνω εις του Θωδωρῆ να μάθω μέσ' στη φύρρα
 μήπως και πάλι άκουσε καμμιᾷ φωνῆ καινούρια.

Π.—'Α! η φωνή!.. α! της φωνῆς!..

Φ.—

'Α! την φωνῆν εκείνην!..

Π.—'Οποίαν εις το στήθος μου αισθάνομαι οδύνην!

Δός μου να φάω ἄχυρα...

Φ.—

Νά! μούντζαις για στραγάλια.

Π.—Δός μου κι' ολίγα λάχανα...

Φ.—

'Ω συμφοραῖς και χάλια!

Π.—'Ο, τι κι' αν 'πῆς, βρε Φασουλῆ, σε παραδικαιώνω,
 κι' οὔτε κουράγιο μουμεινε για να σε μπαγλαρόνω.